

MATT CAIN

HET GEHEIME LEVEN VAN

ALBERT ENTWISTLE

Het is nooit te laat om jezelf te worden

ROMAN

Matt Cain

Het geheime leven
van Albert Entwistle

De Fontein

1

Albert Entwistle was postbode. Het was een van de weinige dingen die mensen van hem wisten. Het was ook een van de weinige dingen die hij wilde dat mensen van hem wisten.

Op een koude, donkere decemberochtend kwam hij op zijn werk aan, in de geruststellende wetenschap dat deze dag precies zo zou verlopen als alle andere – en precies zoals alle jaren daarvoor.

Het was een paar minuten voor zessen toen hij het terrein achter het sorteercentrum van de Royal Mail op het industrieterrein aan de rand van Toddington op fietste. Een koud, meedogenloos licht scheen door de ramen van het lage grijze bakstenen gebouw met het golfplaten dak. Het geheel werd enigszins opgevrolijkt door het houtwerk en de deur, die in de opvallende rode bedrijfskleur waren geschilderd. Albert gaapte even toen hij van zijn fiets stapte en hem op slot deed. Hij keek op zijn horloge. De grote wijzer was bijna bij het hele uur. Tegen de tijd dat hij naar binnen liep zou het zes uur in de ochtend zijn. *Precies zoals het moest zijn.*

Hij knoopte zijn houtje-touwtjejas los en boog zich naar voren om de ID-kaart om zijn nek voor de magnetische sensor te houden. Het vertrouwde gezoem gaf aan dat de deur van het slot was. Hij liep naar binnen.

‘Hoe is het, Albert?’ zei de beveiliging zonder op te kijken. Ste Stockton was een knappe man van in de twintig met zulke getrainde spieren dat het leek of hij een harnas droeg. Hij was altijd zo druk met foto’s van zijn lichaam online zetten dat hij nauwelijks aandacht had voor de mensen die het gebouw binnenkwamen. Dit leek Albert niet zo’n handige eigenschap als je beveiliging was, maar toch mocht hij Ste wel.

‘Hé, hoi,’ zei Albert met een knikje. Dit was zijn standaardbe-

groeting, en die bracht hij op zo'n manier dat duidelijk was dat er geen antwoord verwacht of gewenst werd. Met de jaren was hij er steeds beter in geworden om contact met anderen te vermijden, en nu hij voorbij de zestig was viel het hem op dat mensen hem sowieso steeds meer met rust lieten. Dit paste precies in Alberts straatje; als het aan hem lag, zou hij onzichtbaar zijn.

Terwijl hij een rij karretjes passeerde en de gang naar het sorteercentrum in liep, wapende hij zich tegen het moeilijkste moment van de dag. Albert probeerde altijd het onrustige gekwetter van zijn collega's te negeren, met name op maandagochtend; iedereen wilde tegelijk een samenvatting geven van wat er in het weekend was gebeurd. Tegenwoordig lieten de meesten hem met rust, maar een paar nieuwere collega's gingen er nog wel eens ten onrechte van uit dat hij net zoals zij een leven buiten het werk had. Als ze zich realiseerden dat dat niet het geval was, kregen ze medelijden met hem.

'Heb je er nooit over gedacht om een hobby te zoeken?' vroegen ze hem dan.

'Kegelen misschien?'

'Mijn tante Mabel was helemaal weg van puzzelen.'

In de hoop dat hij vandaag niet lastiggevalen zou worden, drukte hij op de knop om de deur te openen en stapte hij de hal binnen.

De eerste horde die Albert moest nemen was het kantoor van de manager van het sorteercentrum. Marjorie Bennett was ergens in de vijftig, een luidruchtige kletskaus die, ongehinderd door enige gêne, iedereen naar zijn of haar persoonlijke leven vroeg – of uitvoerig over haar eigen leven vertelde. Als ze niet schaamteloos verslag deed van de aambeien van haar man, hield ze haar collega's wel op de hoogte van elk symptoom van haar menopauze. Vandaag stond haar deur wagenwijd open en was ze bezig de schoonmaker een gedetailleerde beschrijving van haar opvliegers te geven.

'Eerlijk waar,' zei ze, 'ze zijn zo heftig dat je een ei op mijn buik kan bakken.'

Albert bleef naar de grond kijken terwijl hij zich langs haar kantoor haastte. Hij kon maar niet begrijpen waarom zo veel mensen er geen problemen mee hadden hun intiemste momenten met anderen te delen. Het was duidelijk een fenomeen dat door de interviews met beroemdheden een vlucht had genomen, om maar te zwijgen van die sociale media waar iedereen het zo druk mee had. Depressies, verslaving, misbruik – niets was meer heilig tegenwoordig. Maar Albert moest daar allemaal niets van weten. Het was hem tot nu toe goed gelukt zo min mogelijk van zijn persoonlijke tegenslagen met anderen te delen.

Kom op, zei hij tegen zichzelf, *tijd om aan de slag te gaan*.

Hij zigzagde tussen een wirwar van ijzeren karretjes vol postzakken door. Sommige jongere medewerkers waren brieven en pakketjes aan het sorteren die ze in openstaande grijze zakken lieten vallen. Albert liep naar het midden van de door tl-buizen verlichte grote hal, waar iedere postbode een eigen sorteerplek had. Halfronde tafels waren omgeven door vele rijen planken die in smalle vakjes waren verdeeld. Elk vakje was bestemd voor een adres in hun wijk. De komende drieënhalf uur zouden ze bezig zijn de post in de juiste volgorde van hun ronde te sorteren, die bij Albert uit 667 adressen bestond.

Zonder oogcontact met zijn collega's te maken hing hij zijn jas en zijn reflecterende fietsvest op.

Bij de tafel links van hem stond Jack Brew uit zijn theemok te drinken en de laatste wedstrijd van het plaatselijke voetbalteam te analyseren. Jack was kaal, ergens in de vijftig, en hij had zo veel lichaamshaar dat uit elke opening van zijn kleren piepte dat Albert zich soms afvroeg of hij in een vorig leven een wolf was geweest. Jack klaagde regelmatig over zijn vrouw. Hij noemde haar een zeurkous, terwijl ze in Alberts ogen alleen maar aardig wilde zijn, bijvoorbeeld door een cadeautje voor zijn moeders verjaardag te kopen of hun volgende gezinsvakantie te boeken. Maar de manier waarop Jack zijn vrouw behandelde was niets vergeleken met de scheldpartijen die hij voor de manager van Toddington FC bewaarde.

‘Zeg nou zelf,’ verklaarde hij, ‘die gast kan nog geen bejaardensoos managen... laat staan een voetbalelftal.’

De mannen om hem heen mompelden instemmend, waarvoor Jack nog enthousiaster op het onderwerp doorging. Op dit soort momenten vond Albert hem op zijn vader lijken. *Ik vraag me af of dat de reden is dat ik hem nooit aardig heb gevonden.*

Jack ging zo op in zijn discussie dat hij ter begroeting alleen zijn hand opstak. Albert voelde zijn schouders ontspannen van opluchting.

Het leek erop dat hij ook geen gesprek met de sorteerplek achter hem hoefde te vrezen. Die werd bezet door een van de weinige vrouwelijke postbodes, een jonge moeder die Sue Frinton heette. Sue was verslaafd aan prijsvragen en had de afgelopen jaren al vele prijzen gewonnen: van vakanties, een auto en gratis winkelen in een supermarkt tot iets wat een ‘vampier-gezichtsbehandeling’ heette. Haar uitleg van dit laatste was Albert niet zo goed gekomen. Sues bijnaam, Tsunami, paste perfect bij haar omdat ze zo chaotisch was – haar sorteerplek was altijd een rotzooi en ze kwam elke ochtend te laat. Ook vandaag was ze er nog niet en als ze uiteindelijk binnenliep zou ze te geagiteerd zijn om een praatje te maken, wist Albert. *Bij Tsunami weet ik tenminste waar ik aan toe ben.*

Dat kon hij helaas niet zeggen van de postbode aan zijn rechterkant. Smiler was een vrolijke, pezige man van in de veertig die zo vol energie zat dat hij niet stil kon staan. Op de schaarse momenten dat hij ging zitten, bleven zijn benen doorwiebelen. Zijn sorteerplek hing vol met foto’s van het bowlingteam waarvan hij aanvoerder was, en van zijn vijfkoppige gezin, dat gekke bekken trok tijdens allerlei doldwaze activiteiten. Smiler leukte zijn werkuniform regelmatig op: vandaag droeg hij een ketting van engelenhaar om zijn hals en een kerstmuts met een sprietje maretak erbovenop.

‘Hé, makker,’ zei hij vrolijk. ‘Goed weekend gehad?’

Albert sputterde een beetje, alsof hij lichtjes in zijn buik was gestompt.

‘Ja!’ piepte hij paniekerig. En om het gesprek zo snel mogelijk af te kappen vroeg hij: ‘Wil je thee?’

‘Nee, dank,’ zei Smiler, ‘ik ben al voorzien.’ Grijnzend tilde hij zijn rendierbeker op. De neus van het beest kleurde rood als de mok met een hete drank werd gevuld.

Albert knikte, verontschuldigde zich en liep weg. Het was tien over zes en hij wist bijna zeker dat al zijn collega’s onder-tussen hun koffie of thee hadden gehaald en dat het keukentje leeg zou zijn. Maar tot zijn onaangename verrassing zag hij iemand boven de waterkoker hangen. De jongeman – een bruine man zo groot als een lantaarnpaal – had zijn slapen en achterhoofd kaal laten scheren. Zijn spijkerbroek was zo strak dat Albert zich afvroeg hoe hij daar in vredesnaam in kon gaan zitten. *Het zou me niets verbazen als mijn onderbroek ouder is dan hij.*

Albert nam wat afstand en deed alsof hij druk op zijn telefoon keek. Hij had geen nieuwe berichten, maar hij vond troost bij een foto van Gracie die hij op zijn telefoon had staan.

De personeelskantine was niet veel gezelliger dan de werk-plekken, met aftandse kantoortafels en plastic stoelen. Er hing een oude tv aan de witte muur die inmiddels geel was geworden van de nicotine – ook al had niemand er de laatste jaren nog gerookt. Albert ving een glimp van zichzelf op in de spiegel, die halfslachtig was versierd met een bijna volledig versleten kerstslinger. Hij was dan wel de oudste medewerker, hij zag er tenminste niet uit als vierenzestig. Hij kon zelfs doorgaan voor iemand van achter in de vijftig. Oké, hij had wat meer rimpels dan vroeger, maar doordat hij elke dag wandelde was hij wel heel fit. En hij had een volle bos haar die nog steeds, in ieder geval grotendeels, de kleur had van een volkorenbiscuitje of een kopje thee.

‘Hé, man, alles oké?’ zei de jongen opeens. ‘Ik had je niet zien staan.’

Alberts gemoedstoestand kelderde direct. ‘O, hé, hoi,’ kon hij nog net uitbrengen terwijl hij zijn blik op de vloer gericht hield.

‘Ik ben Ty,’ zei de jongen en hij stak zijn hand naar Albert uit. ‘Ty met een “y”. Kort voor Tyger.’

Albert begreep niet waar hij het over had, maar schudde toch zijn hand.

‘Zo heet ik?’ zei de jongen, alsof hij een vraag stelde.

‘O ja, na-na-natuurlijk,’ stotterde Albert. Hij keek schichtig naar de jongen en knikte. ‘Leuk om kennis te maken, Ty.’

‘En jij?’ vroeg Ty.

‘Ik ben Albert,’ dwong hij zichzelf te zeggen. ‘Albert Entwistle.’

‘Cool, man. En hoelang zit jij al in de postbusiness?’

‘Sinds mijn zestiende.’

‘Echt?’ Ty wachtte even, alsof hij over zijn antwoord moest nadenken. ‘Man, dat is ziek!’

Albert wist niet of dat een belediging was, maar hij besefte dat hij Ty uit beleefdheid nu een vraag moest stellen. ‘Ben je ingehuurd om met de kerstdrukke te helpen?’

‘Yeah, ik ben een uitzendkracht?’ zei Ty, weer met die vragende intonatie.

Albert zag dat Ty Alberts blauw-groen gestreepte mok in zijn handen had. Hij durfde er niets van te zeggen.

‘Aha, geweldig,’ zei hij. En omdat hij dacht dat het zo hoorde zei hij ook nog: ‘Welkom.’

Ty bedankte hem en liep de kantine uit.

Toen de deur achter hem dichtviel, voelde Albert de nervositeit wegvloeien. Hij maakte zijn gebruikelijke kop sterke thee – met een wolkje melk en twee suikerklontjes – in de enige beker die nog over was. Er stond een plaatje op van een vrouw die eruitzag alsof ze werd geëlektrocuteerd, met de tekst GEVAAR: PMS. Hij tilde de mok op en liep zo onopvallend mogelijk terug naar de sorteerhal.

Terwijl hij naar zijn plek sloop, kwam Marjorie haar kantoor uit. Ze verkondigde dat ze huisgemaakte pasteitjes ging verkopen om geld in te zamelen voor een reisje naar Disney World voor haar zieke kleinzoon. Sinds Bradley een zeldzame vorm van kanker bleek te hebben was ze druk in de weer met

verschillende initiatieven om haar inzamelingsdoel te halen. Ze was ervan overtuigd dat de jongen meer kans had zijn ziekte te overwinnen als hij een beetje werd opgevrolijkt. Albert had al verschillende keren op het punt gestaan om een bijdrage te leveren – hij had zelfs een keer met het geld in zijn hand voor haar kantoor gestaan. Maar toen had hij haar huilend aan Sue horen vertellen wat de chemotherapie met het jongetje deed – en bij de gedachte alleen al dat hij in zo'n emotioneel beladen situatie zou belanden maakte hij rechtsomkeert.

'Kom op, mensen!' riep Marjorie toen er een paar medewerkers om haar heen kwamen staan. 'Neem een stapel van deze rakkers mee – de beste pasteitjes in heel Lancashire!'

Opnieuw boog Albert zijn hoofd en maakte zich uit de voeten. Hij had zijn portie sociale contacten vandaag al ruimschoots gehad. Hij wilde niets liever dan zich in zijn werk begraven.

Albert was klaar met sorteren en deed zijn post in zakken. Daarna pakte hij een karretje en laadde alles in een bestelbus. Toen hij van het terrein af reed, verscheen er een glimlach op zijn gezicht. Hij ging aan zijn favoriete moment van de dag beginnen.

De zonsopkomst had een wolkeloze lucht onthuld. Het was zo'n heldere maar koude winterochtend waar Albert altijd energie van kreeg. Hij zag dat een van zijn collega's ter decoratie een sneeuwpopje aan de achteruitkijkspiegel had gehangen, controleerde even of er niemand keek en gaf de sneeuwpop een baldadig zetje.

Hij reed door de winkelstraat van Toddington, langs het victoriaanse stadhuis en de rijen met winkels en bedrijven die ooit het kloppende hart van het stadje hadden gevormd, maar die er nu verlaten bij lagen. Om en om was er een zaak dichtgetimmerd, als een gebit met slechte tanden. Wel waren er nog een zonnestudio, twee kappers, en – tot Alberts verbazing – drie nagelsalons. Aangevuld met een paar e-sigarettenwinkels, budgetwinkels, een pandjeshuis, en wel vijf bakkerijen van dezelfde keten. Maar het

door een familie gerunde warenhuis waar klanten vanuit heel Lancashire op afkwamen was vijf jaar geleden gesloten – net als de boekhandel, de juwelier en de oude speelgoedwinkel waar hij altijd zijn tinnen soldaatjes kocht. Niet dat Albert nostalgisch was – verre van. Maar hij was er toch verdrietig over. De gemeenteraad had geprobeerd de straat voor de kerst wat op te fleuren met nieuwe feestverlichting en een overdadig versierde kerstboom, maar hij lag er nog steeds vergeten en verlaten bij.

Albert stond stil voor het stoplicht en tikte ritmisch op het stuur terwijl een vrouw, zo gerimpeld als een rozijn, paffend de straat overstak. Zijn moeder zei altijd dat het ‘ordinair’ was om rokend over straat te lopen. Ook al was ze al achttien jaar dood, hij hoorde nog steeds haar stem alsof ze naast hem in het busje zat. Hij schudde de gedachte aan zijn moeder van zich af, ze zou z’n dag alleen maar verpesten.

Het licht sprong op groen en Albert reed langs de bibliotheek – die open zou blijven, maar nooit open leek –, langs de oude kerk, die nu populairder was vanwege de kunstmarkten dan de kerkdiensten, en langs een beeld op het marktplein van een edelman die in het stadje was geboren. De politie was er nog niet toe gekomen om de verkeerspylon die al weken op het hoofd van de edelman prijkte weg te halen. Albert vond het er wel grappig uitzien en hij kon zich voorstellen dat degene die hem daar had neergezet elke keer stiekem moest grinniken als hij erlangs kwam.

Na een kort stuk tweebaansweg vol laatkomers op weg naar werk of terug van school reed hij een veel rustiger hoofdweg op met stenen rijtjeshuizen erlangs. Hier kon hij versnellen en via de incidentele zijstraat genieten van de doorkijkjes naar de Lancashire *moors*, een heidelandchap dat hem nooit verveelde. Hij reed langs de huisarts, de school en het tuincentrum, waar op de parkeerplaats nog steeds stapels kerstbomen te koop lagen. Niet dat hij de neiging had er een te kopen; noch Gracie, noch hij beleefde er plezier aan, dus waarom zou hij? Aan het einde van de straat parkeerde hij zijn busje voor Cod Almighty, de

fish-and-chipszaak waar hij zichzelf elke week trakteerde. Hij laadde zijn karretje uit, controleerde of de veters van zijn stevige wandelschoenen goed vastzaten en deed zijn jas dicht vanwege de ijzige kou. Hij was klaar voor zijn ronde.

Hij bracht post bij bijna elk huis aan de oneven kant van de straat en onderbrak soms zijn route om de hofjes en zijstraatjes aan te doen. Hij deponeerde zijn post in brievenbussen van allerlei soorten en maten: sommige zaten aan de onderkant van de deur, waardoor hij moest bukken en een steek in zijn onderrug voelde die hij probeerde te negeren, andere waren zo smal dat alleen de dunste brieven erdoorheen konden, weer andere werden geblokkeerd door harde borstelharen die langs zijn vingers schraapten, en als laatste waren er de brievenbussen die hij het liefst had – breed, makkelijk te openen en op middelhoogte.

Soms werd de post door een overenthousiaste hond uit Alberts handen gerukt. Hij was wel eens door een paar felle terriërs die hun territorium bewaakten de tuin uit gejaagd, maar hij kende nu alle potentiële belagers op zijn route en was voorbereid met hondenkoekjes en ballen. Bij een wat groter huis dat door een bijzonder agressieve bordercollie werd bewaakt had Albert een stok in de bosjes verborgen om de hond met een paar zwiepen terug naar zijn kennel te kunnen jagen.

Vandaag moest hij vanwege de extra kerstpakketjes en -kaarten wat vaker tussen het busje en het karretje heen en weer lopen. Maar dat vond Albert niet erg – het gaf hem de gelegenheid de wereld om zich heen nog beter te bekijken. En door dat observeren voelde hij zich meer onderdeel van de gemeenschap.

Vanochtend fantaseerde hij over vensterbanken en schoorsteenmantels vol berichten over geboortes, begrafenissen, huwelijken en scheidingen. Bewijzen van nieuwe banen en toelatingen tot universiteiten gingen dagelijks door zijn handen, net als aanwijzingen dat mensen schulden hadden of ziek waren. Door alle rekeningen, juridische kennisgevingen en persoonlijke kaarten en brieven die hij bezorgde kreeg hij een inkijkje in hun leven – en soms dwaalden zijn gedachten af en probeerde

hij zich de verhalen achter de correspondentie voor te stellen, verhalen die nooit op hem zouden slaan. Toch zorgde Albert ervoor dat hij zijn persoonlijke contact met mensen beperkte en oppervlakkig hield. Hij zwaaide naar mensen die niet aan het werk waren of zei beleefd hallo als hij moest aankloppen om een pakketje af te geven of een handtekening te vragen. Met zijn stevige pas wekte hij de indruk dat hij het te druk had om een praatje te maken. Als hij de post in een winkel over de toonbank aanreikte of bij de secretaresse van de school afleverde was hij altijd blij met de hartelijke begroetingen die hij kreeg, maar een gesprek aanknopen deed hij nooit.

‘Ik moet voortmaken,’ eindigde hij elk contact – en als hij ook maar enigszins het gevoel had dat hem een kletspraatje boven het hoofd hing, knikte hij naar zijn tas en zei vrolijk: ‘Deze brieven gaan zichzelf niet bezorgen!’

Niemand sprak hem ooit tegen.

Hij moest vooral erg oppassen bij die paar mensen die snakten naar menselijk contact. Op ongeveer een derde van zijn route lag in een halve cirkel een rijtje bungalows met uitzicht op de moors. Een van de bewoners was een oudere vrouw van wie hij wist dat ze Edith Graham heette, hoewel ze weinig post kreeg. In de vijf jaar dat ze daar woonde had hij nog nooit bezoek bij haar gezien. Maar hij had haar wel een keer een moeizame poging tot een praatje met een paar vuilnismannen zien wagen, en op een ander moment had ze, schijnbaar geïnteresseerd, een geanimeerde discussie met een paar Jehova’s getuigen gevoerd. Voor zover Albert kon beoordelen was Edith verder nooit anders dan in een zware leunstoel in de hoek van haar zitkamer genesteld, precies zo opgesteld dat ze én tv én naar buiten kon kijken. Elke ochtend zag ze Albert en zwaaide ze. En elke ochtend leunde ze wat naar voren en glimlachte ze verwachtingsvol.

Maar Albert hield altijd zijn hoofd gebogen, ook vandaag. *Ik kan niet blijven hangen, ik heb het druk*, zei hij een beetje schuld-bewust tegen zichzelf. *En trouwens, wat moet ik tegen haar zeggen?*

Hij liep door, maar toen hij de chique vrijstaande huizen

aan de rand van het park had bereikt, moest hij plassen. Aan de andere kant van het hek stond een klein stenen openbaar toiletgebouw. Maar hij keek weg. In zijn jeugd had zijn vader – een politieagent – schande gesproken van de activiteiten die in zo'n gebouw schenen plaats te vinden. De verhalen van zijn vader hadden hem met afgrijzen en angst vervuld.

'Goor', 'smerig', 'beesten'...

Al die jaren later was Albert de woorden die zijn vader had gebruikt voor de mannen die elkaar in het toiletgebouw ontmoetten nog steeds niet vergeten. En al die jaren later durfde hij er nog steeds niet naar binnen. Hij zei tegen zichzelf dat hij zijn aandrang nog maar even moest negeren, greep het handvat van zijn karretje vast en liep door.

Toen hij de stenen leeuw bij de ingang van het park passeerde, wist hij dat hij halverwege zijn route was. Hij keek op zijn horloge en zag dat het drie over twaalf was.

Niet slecht voor een drukke dag.

Hij keek om zich heen om te controleren of niemand hem zag en gaf de leeuw een klopje op zijn kop. 'Alles goed, ouwe jongen?'

Terug op de hoofdweg bracht Albert de post bij de laatste paar adressen. Bij de huisartsenpraktijk maakte hij gebruik van het toilet, en bij het wedkantoor stond de manager verkleed als kerstelf met een rood hoofd zuchtend en steunend de kerstversiering op te hangen. Daarna keerde Albert terug naar zijn busje, startte de motor en zette de verwarming hoger zodat hij niet rillend van de kou hoefde te eten. Hij zette de radio op een lokale zender voor het nieuws, haalde een sandwich met kaas en pickles uit zijn trommeltje en draaide de dop van zijn thermoskan met thee.

Er was vandaag niet zoveel gebeurd in Lancashire; hij luisterde naar een item over een lid van de plaatselijke varkenspastei-vereniging dat voor het eerst zitting mocht nemen in de jury van de Britse pasteiverkiezingen in Melton Mowbray, en naar een item over een man die was bekeurd omdat zijn papegaai

scheldwoorden naar passerende kinderen had geroepen. Het was een prima tijdverdrijf. Toen Albert zijn sandwich op had, haalde hij zijn vaste traktatie uit de verpakking: een choco-reep. Het brose binnenste deed hem aan de karamel denken die hij als klein jongetje zo lekker vond en waarvan hij op zijn eerste dag als postbode een grote brok had gekregen. Maar de winkels verkochten die karamel niet meer los. Dat hield hij zichzelf althans voor, zodat hij elke dag chocola kon eten. Bovendien kon hij zo de herinnering levend houden aan hoe gelukkig hij was geweest toen hij de karamel cadeau had gekregen.

Na het eten was het tijd om de even nummers af te werken. Dit deel van zijn route was korter, maar er lag wel een grote wijk met sociale woningbouw in. Die wijk werd de Bloemenwijk genoemd, omdat alle straten er bloemennamen hadden: Crocus Lane bijvoorbeeld ging over in Tulip Drive, en Buttercup Avenue werd Iris Street. In Alberts jeugd kwamen veel van de jongens op zijn school uit deze wijk; in die tijd woonden er voornamelijk mensen met lage inkomens, zoals arbeiders en fabrieksmedewerkers. Het was toen misschien een wat ruigere buurt, maar toch ook een vriendelijke plek waar mensen een praatje met elkaar maakten bij het tuinhek en waar de kinderen op straat slagbal speelden of voetbalden. Hij wist niet waar het mis was gegaan, maar de bewoners van de buurt waren veranderd in wat zijn moeder 'tuig van de richel' noemde. Opnieuw schudde hij de herinnering aan zijn moeder van zich af.

Terwijl Albert door de wijk liep, moest hij oppassen dat hij niet in glas of op kleine metalen cilinders stapte. Volgens de plaatselijke krant waren dat patronen voor lachgas, een nieuwe drug. Hij manoeuvreerde langs een roestige, verbogen oude fiets en een verzameling supermarktkarretjes die midden op de stoep waren achtergelaten. Elke tuin die hij passeerde leek een dumpplaats voor oude meubels. Op een van de verdorde gazonnetjes lag een driedelige badkamerset al zo lang dat het onkruid door het afvoerputje van de wasbak groeide. Op de toiletbril had iemand een opblaaskerstman neergekwakt die langzaam leegliep.

Elke dag probeerde Albert dit deel van zijn route zo snel mogelijk af te leggen en oogcontact met de bendes jongeren in trainingspakken te vermijden. Die jongeren hingen meestal bij de vervallen tuinmuurtjes rond en wierpen hem soms onmiskenbaar dreigende blikken toe. Hij boog zijn hoofd en negeerde de zwalkende dronkaard die bij de bushalte in zichzelf stond te mompelen. Ook schonk hij geen aandacht aan de twee vrouwen die elkaar de huid vol stonden te schelden.

Gek genoeg was er toch één bewoner tot wie Albert zich aangetrokken voelde. Nicole Ashton was een jonge en kennelijk alleenstaande moeder die in het laatste huis van zijn ronde woonde. Het huis lag maar een paar meter van een stenen steegje naar zijn eigen huis, aan het einde van een rijtje rode bakstenen huizen. Hij wist bijna zeker dat ze nog geen achtien was en dat ze met een peuter samenwoonde. Hij had geen idee wie de vader was of wat Nicole voor de kost deed, maar hij had wel begrepen dat ze een soort cursus volgde, omdat hij haar regelmatig brieven bezorgde van het plaatselijke centrum voor volwassenenonderwijs. Waarschijnlijk volgde ze de lessen in de avonduren, want elke dag stond ze rond de dezelfde tijd bij haar voordeur te roken en op haar telefoon te kijken. Ondanks de decemberkou was vandaag geen uitzondering. Nicole droeg grote pluizige sloffen en had een ochtendjas over haar legging en hoodie aangetrokken. Ze keek niet eens op toen Albert over het pad naar haar toe liep om haar een of andere laatste aanmaning van het elektriciteitsbedrijf te geven. Achter haar in de gang zag hij een klein mollig meisje op een speelmat zitten. Ze zong een kinderliedje voor een gehavende knuffel.

‘Hé, hoi,’ zei hij, terwijl hij Nicole de rekening gaf.

Ze keek op. In haar ogen zag hij een spoor van ongemak, dat ze snel camoufleerde met een chagrijnige blik. Ze rukte de brief uit zijn hand. Hij vroeg zich af waarom ze zo onvriendelijk deed en stelde zich heel even voor hoe het zou zijn om met haar te praten en het te vragen. Maar het idee alleen al bezorgde hem tintelingen van angst. *Nee, dat zou een slecht idee zijn.*

Er viel een ongemakkelijke stilte. Nicole drukte haar sigaret uit, draaide zich om en liep naar binnen.

‘Nou, ik moet voortmaken,’ flapte Albert eruit.

Nicole sloeg de deur achter zich dicht.

Hij knikte naar zijn tas en verkondigde tegen niemand in het bijzonder: ‘Deze brieven gaan zichzelf niet bezorgen!’

Albert reed terug naar het sorteercentrum. Onderweg stopte hij om een paar brievenbussen op zijn route te legen. Hij gaf de pakketjes af die hij niet had kunnen afleveren en keek toen naar de klok aan de muur: dertien over twee. *Verdraaid zeg, helemaal niet slecht.*

Terug op zijn sorteerplek wilde hij zijn administratie gaan afronden. Maar net toen hij wilde gaan zitten hoorde hij het onmiskenbare geluid van Tsunami, die terugkwam van haar ronde. Hij keek op toen ze haar jas over haar bureau slingerde. Sue was begin dertig, had rood haar en haar gezicht en armen zaten vol sproeten. Vandaag had ze een rendiergewei op haar hoofd en kerstballen in haar oren – en ze maakte een opgewonden indruk.

‘Je raadt het nooit,’ zei ze terwijl haar jas op de grond gleden.

Jack en Smiler waren nog niet terug, dus Albert moest wel antwoord geven. ‘Wat?’ vroeg hij.

‘Ik heb alweer een prijsvraag gewonnen – ik heb net een mail gekregen!’

‘Gefeliciteerd,’ zei Albert. En omdat dat van hem verwacht werd zei hij erbij: ‘Wat heb je dit keer gewonnen?’

Sue begon te grijnzen. ‘Voor een jaar gratis slasaus. Fantastisch, toch?’

Hoe bepalen ze in hemelsnaam hoeveel slasaus iemand in een jaar gebruikt? was Albert geneigd te vragen.

Gelukkig werd het gesprek onderbroken.

‘Albert, schat,’ zei Marjorie. Ze kwam bij zijn stoel staan en gaf hem een envelop. ‘Je hebt een brief van HR.’

Albert trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. Eén keer per jaar

kreeg hij een brief van personeelszaken ter voorbereiding op zijn jaarlijkse functioneringsgesprek. Hij moest dan eindeloze formulieren invullen over zijn wensen en ambities voor zijn carrière. In zijn ogen was het een zinloze exercitie: hij wilde gewoon blijven werken zoals hij de afgelopen negenenveertig jaar had gedaan. Maar dit was een andere brief. En schijnbaar was hij de enige die er een kreeg.

Hij nam de brief van Marjorie aan en bekeek hem aandachtig.

‘Nou... ga je hem nog openmaken?’ vroeg ze. Terwijl ze hem doordringend aankeek, viel zijn blik op de ader in haar nek. Die was opgezwollen als een slang die net een rat had doorgeslikt.

Opeens realiseerde hij zich dat dit de belangrijkste brief was die vandaag door zijn handen zou gaan. Hij kon hem onmogelijk nu openmaken; hij zou het thuis doen, bij Gracie.

‘Ehm... nee, hoor, komt goed, dank je,’ zei hij. ‘Ik lees hem later wel.’

Marjorie leek teleurgesteld. ‘Oké, schat, wat jij wilt. Maar weet dat ik er altijd voor je ben.’ Ze glimlachte naar hem alsof hij een puppy met een zeer pootje was.

‘Ja, dank je,’ kon Albert nog net uitbrengen.

Terwijl ze wegliep vouwde hij de brief en stak hem in zijn zak. Aan haar blik te zien was het geen goed nieuws.

Eerste druk maart 2022

Oorspronkelijke titel *The Secret Life of Albert Entwistle*

Oorspronkelijke uitgever Headline Review

Copyright © 2021 Matt Cain

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Vanja Walsmit

Omslagontwerp en -illustratie Splendid Grafisch Ontwerp

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5661 8

ISBN e-book 978 90 261 5662 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6061 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.